

Dağdaki Çobana Kulak Verin

"Karnımın zilleriyle uyandım /
Toprağın uykusu ağırdı /
Baktım, /
Sofrasını açmış /
Bekliyordu gökyüzü /
Başımda yıldız salkımları, /
Ufukta karpuz dilimi bir ay"

Ahmet ASLAN

Harf inkılabının bizleri tarihsiz bıraktığını söyleyen Cemil Meriç'e kulak verirsek eğer bize Çin'in büyük hükümdarı Huang Ti'yi anlatır. Ülkenin sınırlarını büyütüp, etrafını duvarlarla ördüren büyük hükümdar Huang Ti artık ülkesini aydınlık bir geleceğin beklediğinden emindir. Ancak dertli bir şekilde kahinlerine danışmaya devam eder. Peki ya geçmiş? Geçmiş nasıl yok edebiliriz? Geçmiş bütün yenilgileriyle ve bütün kötü anılarıyla duruyordur orada. Kahinleri ülkenin bütün geçmişinin tek bir kelime olduğunu ve o kelimenin de kitaplarda saklı olduğunu söylerler. Bunun üzerine büyük hükümdar bütün kitapları yaktırır. Ancak bütün kitapları yaktırsa da geçmişi yok etmeyi başaramaz. Oysa Türkiye Cemil Meriç'e göre harf inkılabı ile geçmişini artık yok etmiş, kütüphanelerindeki kitapları tuğlaya çevirmiş bir ülkedir. Geçmişimizi yok etmemişsek de bir şekilde geçmişimize yabancılaşmaya başladığımız kesin. Çünkü eskiden sahip olduğumuz ve çoğu para ile satın alınamayacak birçok değerimizi unuttuk.

Mahalleli olma duygusundan tutun da köylerde yaşatılan imece usulü yapılara kadar bir çok değerimizi kaybettik. Ne zaman bir bayram olsa "Nerede o eski bayramlar?" deriz. Özellikle geçmişle bağ kurabilecek yaşta olanların geçmişe özlem duymasının bir sebebi olmalı. Ancak yeni nesile bu aktarımı yapamadık. Bu aktarımı yapacak kitaplarla da yeni bir nesli buluşturamadık. Benim en çok üzüldüğüm ise yas evlerinden düğün törenlerine kadar bizi en çok biz yapan değerimiz, devletler kurup büyük kara parçalarına hükmetmemizi sağlayan en önemli özelliğimiz olan birlik ve beraberlik duygularımızı kaybetmiş olmamızdır. Tüm bu yozlaşmanın nerede başladığını düşünürken birden karşıma Çoban Şair Ahmet Aslan diye birisi çıktı.

Elinin değdiği her yerde elektrik arayan biri olmaktan çıkıp doğa ile baş başa ve sade bir hayatında mümkün olduğunun hayalini kurabildiğim bir anda kendisi ile tanışıyorum. Doğada yalnız bir çobanın Montaigne'le de Shakespeare'la da buluşabildiğini ispatlayan Ahmet Aslan'ın sözleri dikkatimi çekiyor: "Okul okumanın değil kitap okumanın kişiyi geliştirdiğini, onu var ettiğini, toplumdaki bütün davranışlarını olumlu yönde etkilediğini düşünüyorum." Günümüzdeki en büyük sorunu nasıl da samanlıkta bir iğneyi bulur gibi bulduğunu şaşırarak izliyorum. Sözlerine devam ediyor: "Şehirdeki insanların kitap okumaya vakitleri olmuyor, bizim vaktimiz var, bari bizler okuyalım." Birçok çoban arkadaşına da kitap okuma aşkını aşlayan Ahmet Aslan'ın kitap okumak aşkı zamanla yazmaya da dönüşmüş. Şimdiye kadar dört adet kitap yazmış. Sadece bu kadar da değil yaptıkları.

Şairimizin yolu bir gün Harran'a düşer. Belediye başkanına kitaplarından hediye etmek ister anca belediye başkanından "Ben kitap okumayı sevmiyorum." yanıtını alır ve çok üzülür. Bu kadar insanın oyuyla burada oturan bir kişinin kitap okumayı sevmiyorum demeye hakkı yoktur diye düşünür ve insanlara kitap okumanın kıymetini gösterecek bir eylem yapmaya karar verir. 33 gün süren bir yolculukla ülkenin yönetildiği başkente doğru Urfa'dan elinde kitabı ile yola çıkar. Hayali bile çok güzel. Kitap okuyarak geçen 33 günlük bir yürüyüş... Öyle sanıyorum ki yanından geçen binlerce kişinin dikkatini çekmiştir

Çoban şair Ahmet Aslan'ın kendini anlattığı videosunu YouTube dan açarak izleyebilirsiniz. Göreceksiniz ki insan şehir yoğunluğundan kurtulup doğa ile güçlü bağlar kurduğunda daha insani ve duygusal davranabiliyor. Ve göreceksiniz ki gerçekten de okul okumak değil kitap okumak insanı geliştiriyor. Çünkü bizi biz yapan değerlerimiz, geleneklerimiz, göreneklerimiz, acılarımız, sevinçlerimiz, tarihimiz halen ve bundan sonra da hep kitaplarda saklı olacak...

